

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΣΥΝΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὴν Τετάρτην, 30^{ήν} Ἰουνίου / 13^{ην} Ἰουλίου 2022, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἐορτὴ τῆς «Συνάξεως» τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων τῶν δώδεκα εἰς τὸν πρὸς τιμὴν αὐτῶν ἱερόν ναόν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Πατριαρχείου εἰς τὰ δυτικά παράλια τῆς Τιβεριάδος θαλάσσης καὶ εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως Τιβεριάδος.

Κατὰ τὴν ἐορτὴν ταύτην ἡ Ἐκκλησία «συνάζεται», δηλαδή ἔχει «Σύναξιν» τῶν πιστῶν αὐτῆς, διὰ νὰ τιμήσῃ τοὺς Δώδεκα Ἀποστόλους, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ Κύριος ἀνέπεμψε τὸ Πνεῦμα Αὐτοῦ τὸ Ἅγιον καὶ διὰ τῶν ὁποίων «ἐσαγήνευσεν πᾶσαν τὴν οἰκουμένην».

Διὰ τὴν ἐορτὴν ταύτην ἔλαβε χώραν Ἑσπερινός ἀφ' ἐσπέρας καὶ ἐτελέσθη θεία Λειτουργία τὴν πρωΐαν, τῆς ὁποίας προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων, ὡς τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Παρθενίου, Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ναζαρέτ, ψάλλοντος τοῦ κ. Βασιλείου Γκοτσοπούλου καὶ τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἀκκρῆς Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλοθέου ἐλληνιστί καὶ ἀραβιστί καὶ μετεχόντων Ἀραβοφώνων καὶ Ρωσοφώνων πιστῶν.

Πρὸς αὐτοὺς ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἔχοντα ὡς ἔπεται:

«Ὡν διήλθετε κτίσιν φωτίσαντες, οἱ τοῦ Σωτῆρος Μαθηταί, τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων, ὡς ὕλην καταφλέξαντες τοῖς διδάγμασιν ὑμῶν, τὰ ἔθνη ἐξ ἀγνωσίας βυθοῦ, πρὸς τὴν θείαν γνῶσιν, σαγηνεύσαντες ἐσώσατε, καὶ νῦν πρεσβεύσατε Χριστῷ, ὅπως ἴλεως γένηται ἡμῖν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας Κοσμᾶς ὁ Μοναχός.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καὶ προσκυνηταί,

Ἡ χάρις τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ πανευφύμων ἀποστόλων τῶν δώδεκα συνήγαγε σήμερον πάντας ἡμᾶς ἐν τῇ ἐπωνύμῳ αὐτῶν Ἱερᾷ Μονῇ εἰς τὸν αἰγιδάλιον τόπον, δηλονότι τῆς θαλάσσης τῆς Τιβεριάδος, ἔνθα ὁ Ἰησοῦς ἐφανερώσεν ἑαυτὸν εἰς τοὺς μαθητάς Αὐτοῦ μετὰ τὴν Ἀνάστασίν Του, (Πρβλ. Ἰωάν. 21 1-3), ἵνα ἐορτάσωμεν τὴν πάνσεπτον μνήμην τῆς Συνάξεως αὐτῶν.

Ἡ πανσεβάσμιος αὕτη ἡμέρα τῶν ἁγίων Ἀποστόλων τῶν Δώδεκα ἀποτελεῖ προέκτασιν τῆς ἐορτίου μνήμης τῶν Πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, τὴν ὁποίαν πανηγυρικῶς ἐτιμήσαμεν ἐχθὲς εἰς τὴν παραθαλασσίαν κώμην Καπερναοῦμ.

Ἀναφερόμενος ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν Δώδεκα μαθητῶν τοῦ Κυρίου καὶ τῆς ἀποστολῆς αὐτῶν λέγει: «Ἐγένετο δέ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις ἐξῆλθεν εἰς τὸ ὄρος προσεύξασθαι καὶ ἦν διανυκτερεύων ἐν τῇ προσευχῇ τοῦ

θεοῦ. Καί ὅτε ἐγένετο ἡμέρα, προσεφώνησε τούς μαθητάς αὐτοῦ, καί ἐκλεξάμενος ἀπ' αὐτῶν δώδεκα, οὓς καί ἀποστόλους ὠνόμασε», (Λουκ. 6, 12-13).

Ἑρμηνεύων τούς ὡς ἄνω εὐαγγελικούς λόγους, ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Διανυκτερεύσας εἰς προσευχήν ὁ Κύριος ἡμῶν καί ἀρρήτως τε καί ἀπερινοήτως καί ὡς μόνος οἶδεν οὗτος, τάς πρός γε τόν ἐν οὐρανοῖς Πατέρα καί θεόν διαλέξεις ποιησάμενος καί τύπον ἡμῖν σωτηριώδους πράγματος ἑαυτόν παραθεῖς· ἐδίδαξε γάρ τίνα τρόπον ὀρθῶς τε καί ἀμωμήτως χρή ποιεῖσθαι τάς προσευχάς· κάτεισιν ἐκ τοῦ ὅρου καί τῆς οἰκουμένης μυσταγωγούς ἀναδείκνυσιν».

Ὅντως, οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι ἀνεδείχθησαν μυσταγωγοί, δηλονότι διδάσκαλοι καί κήρυκες τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Οἰκονομίας ὅλης τῆς Οἰκουμένης, ὡς μαρτυρεῖ ὁ εὐαγγελιστής Ματθαῖος: «Καί προσελθὼν ὁ Ἰησοῦς ἐλάλησεν αὐτοῖς [τοῖς μαθηταῖς] λέγων- ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καί ἐπὶ γῇ· πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αὐτούς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν· καί ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. Ἀμήν», (Ματθ. 28, 18-20).

Οἱ μαθηταί τοῦ Χριστοῦ οὐδέν ἐποίησαν ἀφ' ἑαυτῶν, τοὔτέστιν ἐκ τῆς ἰδίας αὐτῶν ἐπινοήσεως, ἀλλὰ πάντα ὅσα ἔδωκεν εἰς αὐτούς ὡς ἐντολάς. Διό καί ὁ Μέγας Ἀθανάσιος λέγει: «Οὐχ ἀπλῶς ἐνετείλατο ὁ Ἰησοῦς βαπτίζειν, ἀλλὰ πρῶτον φησί μαθητεύσατε ... ἵνα ἐκ τῆς μαθήσεως ἡ πίστις ὀρθῇ γένηται καί μετὰ πίστεως ἡ τοῦ βαπτίσματος τελείωσις προστεθῇ». Κατά δέ τόν ἱερόν Χρυσόστομον «τό μὲν μαθητεύειν περί δογμάτων, τό δέ διδάσκειν περί ἐντολῶν παραγγέλλων».

Ἀξιοσημείωτος ἐν προκειμένῳ εἶναι ἡ ἐρμηνεία τοῦ ἁγίου Γρηγορίου Νύσσης λέγοντος: «Διαιρῶν γάρ εἰς δύο τήν τῶν Χριστιανῶν πολιτείαν εἰς τε τὸ ἠθικόν μέρος καί εἰς τήν τῶν δογμάτων ἀκρίβειαν τό μὲν σωτήριοι δόγμα ἐν τῇ τοῦ βαπτίσματος παραδόσει κατησφαλίσατο, τόν δέ βίον ἡμῶν διὰ τῆς τηρήσεως τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ κατορθοῦσθαι κελεύει».

Μέ ἄλλα λόγια, τό κήρυγμα τῶν ἁγίων Ἀποστόλων διακρίνεται εἰς δύο τινά ὅσον ἀφορᾷ εἰς τήν τῶν Χριστιανῶν πολιτείαν, τοὔτέστιν τόν κατά Χριστόν τρόπον ζωῆς αὐτῶν: Ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τήν ἐπίγνωσιν τῆς ὀρθῆς πίστεως, δηλονότι τήν τῶν δογμάτων ἀκρίβειαν διὰ τοῦ βαπτίσματος· ἀφ' ἑτέρου δέ διὰ τῆς ἐφαρμογῆς καί τηρήσεως τῶν ἐντολῶν τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ.

Ἰδοὺ λοιπόν διὰ τί ὁ θεῖος Παῦλος παραγγέλλει λέγων: «Ἄρα οὖν, ἀδελφοί, στήκετε, καί κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἅς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν», (Β' Θεσ. 2,15). Πρὸς δέ τόν μαθητὴν αὐτοῦ λέγει: «Ὡ Τιμόθεε, τήν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας καί ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως», (Α' Τιμ. 6,20).

Ἡ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καί τῶν ἁγίων Ἀποστόλων παράδοσις, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἀποτελεῖ πηγὴν τῆς δογματικῆς πίστεως καί τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ κηρύγματος τῆς πνευματικῆς καί ἠθικῆς διδασκαλίας, ἐπιπρόσθετον τῆς ἁγίας Γραφῆς, ὡς λέγει ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής: «Τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πεφυλαγμένων δογμάτων καί κηρυγμάτων, τὰ μὲν ἐκ τῆς ἐγγράφου διδασκαλίας ἔχομεν, τὰ δέ ἐκ τῆς τῶν Ἀποστόλων παραδόσεως διαδοθέντα ἡμῖν ἐν μυστηρίῳ [μυστικῶς ἀπορρήτως] παραδεξάμεθα, ἅπερ ἀμφοτέρω τὴν αὐτὴν ἰσχύν ἔχει πρὸς τὴν εὐσέβειαν» [=τό

μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας].

Ἡ συμβολή καί τό θεῖον ἔργον τῶν ἀγίων Ἀποστόλων ὀφείλεται ἀφ' ἑνός μὲν εἰς τήν ἐξουσίαν, ἣν ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς (Πρβλ Ματθ. 10 1-8), ἀφ' ἑτέρου δέ εἰς τήν ἔνωσην ἐθνικῶν καί Ἰουδαίων εἰς μίαν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Καί τοῦτο διότι οἱ Ἀπόστολοι καί οἱ προφηταὶ ὄργανα ὄντες καί δοχεῖα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀνεδείχθησαν τό θεμέλιον τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἀποκαλυφθείσης καί σωζούσης ἱερᾶς ἱστορίας, ὡς ἐναργέστατα κηρύττει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγων: «νυνὶ δέ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ὑμεῖς οἱ ποτέ ὄντες μακράν ἐγγύς ἐγενήθητε ἐν τῷ αἵματι τοῦ Χριστοῦ ... ἄρα οὖν οὐκέτι ἐστέ ξένοι καί πάροικοι, ἀλλὰ συμπολῖται τῶν ἀγίων καί οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ, ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καί προφητῶν, ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ», (Πρβλ. Ἐφ. 2, 13-20).

Ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν Ἀποστόλων ὠκοδομεῖται ὅλος ὁ θεσμός τῆς Ἐκκλησίας, ὡς τοῦτο διατυπῶνται ἐν τῷ Συμβόλῳ τῆς Πίστεως ἡμῶν, κατὰ τό ὅποιον ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ὀνομάζεται «Ἀποστολική». Ἐπὶ δέ τῆς Ἀποστολικότητος τῆς Ἐκκλησίας ἐδραιοῦται ἡ ἐνότης τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν. Καί τοῦτο διότι διὰ τῶν ἀγίων Ἀποστόλων, ὡς λέγει ὁ ψαλμωδός: «ἐγνώρισεν ὁ Κύριος τό σωτήριον αὐτοῦ, ἐναντίον τῶν ἐθνῶν ἀπεκάλυψε τήν δικαιοσύνην αὐτοῦ», (Ψαλμ 97,2).

Ἡμεῖς, οἱ φιλέορτοι, τοὺς ἀγίους Ἀποστόλους σὺν τῇ Μητρί τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἱκετεύσωμεν, ἵνα πρεσβεύωσιν τῷ Υἱῷ καί Θεῷ αὐτῆς ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου, τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν καί τῆς ἐνότητος τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Ἀμήν. Ἔτη πολλά».

Ἦκολούθησε κέρασμα καί τράπεζα παρὰ τοῦ καλῶς ἐπιμελουμένου Προϊσταμένου τῆς Μονῆς ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Παρθενίου.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας